

ПОД ПЛАВИМ КРОВОМ

Школски часопис ученика ОШ „Павле Савић“

Бр. 5, јануар 2018. године

ОШ „ Павле Савић“, Миријево – Београд

Косте Нађа 25, Миријево

www.ospavlesavic.wordpress.com

plavikrov@mts.rs

тел: 011 / 34 30 358

Садржај:

Сазнајмо више	5
Проширимо своје знање	8
... из биологије	8
... из хемије	9
... из историје музике	10
... из историје поморског саобраћаја	11
Кутак за најмлађе	15
Мој омиљени предмет	21
Спортска рубрика	24
Слике – боје – облици	30
Активности и успеси	34
Негујмо лепу реч	37
Шарене стране	41

Уводна реч:

Драги ученици, поштовани читаоци,

Петим бројем нашег школског магазина „Под плавим кровом“, потрудили смо се да наставимо праксу израде школског часописа који, поред информаторске функције, прати интересовања деце из разних области природних и друштвених наука, али и проширује видике и знања која ученици стичу похађајући часове редовне наставе из разних предмета. Као и приликом израде ранијих бројева, интересовање ученика било је велико. Многима, нажалост, нисмо стигли да изађемо у сусрет по питању њихових идеја, сугестија, уношења у садржај обављених интервјуа и откуцаних текстова и сл. Неки од тих текстова биће унети у наредни број нашег листа, а неке од претходно необјављених – унели смо у садржај управо сада. Оно што радује и представља снажан мотив за даљи рад на изради часописа јесте дечија маштовитост, жеља да се допре и до најудаљенијих садржаја из области технике, науке и уметности, као и потреба да се сваки садржај прикаже једноставно и спонтано, управо на онај начин који би требало да буде пример и путоказ у раду и нама – наставницима.

Велику захвалност за коначну израду и овог и ранијих бројева нашег магазина дугујемо првенствено деци, како члановима секције тако и онима који нам помажу својим идејама и залагањем „са стране“, али и наставницима и учитењима који су се укључили у израду часописа. Управо они су ти који нам достављају благовремене информације, али и пишу занимљиве текстове које можете читати у неколико прошлих бројева нашег листа. Верујемо како ће се ова пракса наставити, чинећи у будућности овај часопис још квалитетнијим, занимљивијим и богатијим.

Јануарским бројем школског магазина „Под плавим кровом“, дане зимског распуста желимо да вам учинимо, разноврснијим, занимљивијим и безбрижнијим.

Милан Новаковић, професор српског језика и књижевности

Сазнајмо више

О храму тигрова

На западном Тајланду, на ободу џунгле налази се Храм тигрова. То је једна од најпосећенијих туристичких атракција! Монаси у овом храму живе са готово најсмртоноснијим животињама на свету - тигровима. Мештани града Канчанабури су 1999. године монаху Ачарну Пуситу донели младунче тигра чију су мајку убиле ловокрадице. Убрзо се прочуло да монах негује тигра, па су мештани наставили да у храм доносе младунце. Када је број тигрова у храму порастао, монах је одлучио да оснује камп за заштиту тигрова. Данас, када Храм тигрова посећује много туриста, монаси могу од продаје улазница да приуште довољно хране за све тигрове. Посетиоци овог храма могу слободно да мазе тигрове јер су потпуно припитомљени. Многи монаси из овог храма верују да су им тигрови најбољи пријатељи.

О диносаурисима

Диносауруси су били кичмењаци слични рептилима. Појавили су се пре 230 милиона година. По грађи скелета подсећали су на гуштере. Сер Ричард Овен, енглески палеонтолог, 1842. године дао им је име диносаурус (страшни гуштер) на основу грчких речи *deinos* (чудан, страشان) и *sauros* (гуштер). Научници деле диносаурусе у групе зависно од начина на који су те групе међусобно повезане. Постоје две велике групе диносауруса на основу облика кости у бедру. Они чије је бедро слично бедру данашњих рептила крокодила и гуштера, спадају у групу *saurichians* (гуштерово бедро). Диносауруси чије бедро подсећа на бедро данашњих птица, спадају у групу *ornithischians* (птичије бедро). Они спадају у најуспешније животиње које су икада постојале на Земљи. Живели су око 150 милиона година и за то време еволуирали у велики број различитих врста.

С обзиром на своју величину диносауруси су били изузетно лаки. Проучавања указују да су расли веома брзо. Јаја диносауруса била су различитих величина и облика. Нека су била округла и величине тениске лоптице, а друга величине преко пола метра и овалног облика. Јаја су полагали у гнезда. Неки су након излегања јаја напуштали гнездо, а неки су боравили у гнезду неколико недеља.

О бронтосаурусу

Бронтосаур (**Brontosaurus**) је добио име од старогрчке сложенице имена која се преводи као „Гуштер рука“. Достигао је дужину до 25м, висину око 4,5 м, а тежину чак и до 40 тона. Имао је веома дугачак врат и реп. Живео је у крдима јер је био спор и није могао сам да се брани. Хранио се зељастим биљкама у мочварама и барама јер је ту проводио највише времена. Живео је на подручју данашње Северне Америке и Европе. Први пут је идентификован на основу неколико костију пронађених у Колораду 1900. године. Ова животиња имала је малу главу, широк нос, зубе у облику длета и ноздрве на врху главе. Имао је краћи и дебљи реп у односу на друге диносаурусе. Највећи скелет овог диносауруса налази се у музеју у Берлину, дуг је 23 м, висок 12 м и био је тежак око 75 тона.

О Тираносаурус рексу

Тираносаур (*Tyrannosaurus* или **T-rex**) добио је име по грчкој и латинској сложеници имена која се преводи као „Гуштер-краљ, тиранин“. Био је највећи месојед, висок 5 м, дужине до 15 м, а тежине око 6,5 тона. Имао је велику дугу главу и снажне и оштре зубе. Руке су му биле мале и имао је само два прста, а ноге дуге и снажне. Помоћу њих је трчао подупирући се дугим репом. Могао је да трчи брзо, али веома кратко. Корачао је корацима дугим и до 5м. Живео је на подручју данашње Северне Америке и источне Азије. Изумро је пре око 60 милиона година.

О трицератопу

Трицератоп (*Triceratops*) или оклопни диносаурус добио је име по грчкој сложеници која се преводи као „ Гуштер са три рога на лицу “. Живео је пре 72 - 65 милиона година на подручју данашње Северне Америке и Кине. Горња половина његове главе била је заштићена коштаном плочом из које су вирила два ругачка више од 1 метра. Притом је имао још један носни рог. Био је тежак око 12 тона, а дугачак око 8 метара, са великим стопалима и снажним ногама, као и са малим репом прекривеним бодљама. Хранио се искључиво биљкама.

О необичним животињама

Египатски дугоноги скочимиш је глодар који живи углавном у пустињи и каменитим пределима, али се може срести и у травнатим долинама. Настањује простор Северне Африке, арапских земаља, Израела и Марока. Ситног је раста, али име огромне уши којима се расхлађује у време врелих дана. Ова животиња карактеристична је и по томе што за време целог свог живота не попије скоро ни кап воде пошто му семенке, трава и инсекти које поједе, обезбеђују сасвим довољно течности. Има веома дуге задње ноге, од 50 до 75 милиметара, а користи их највише за скакање. Скокови које прави, прелазе дужину од неколико метара. Реп му је такође веома дуг и користи га првенствено за одржавање равнотеже. Ова животиња годишње на свет донесе око три младунца, на слободи живи од 3 до 4 године, а у заточеништву и до 6 година.

Плави змај (модри анђео, морска ластавица, лат. „ *glaucus atlanticus* “) је врста маленог морског пужа из породице *Glaucidae*. Плаве је боје и нарасте највише до дужине од 3 или 4 центиметра. Живи у океанима ношен тропским струјама које га некад донесу и до далеких обала. Грабежљивац је и храни се отровним медузама, а њихов отров успева да складишти у своме телу користећи га касније за властиту самоодбрану. Ова изузетно лепа животиња прилагодила се животу на површини мора, а поред свог необичног изгледа, има и веома карактеристичан начин кретања. Захвањујући комори испуњеној гасом, која се налази на стомаку, овај мекушац плута на површини воде окренут леђима на доле. Због плаве боје на стомаку и сребрнасте боје на леђима, готово да је невидљив и из морских дубина и из ваздуха, што га штити од других предатора. Када је на копну, морски змај се склупча у малу лоптицу и поново се рашири тек када уђе у воду. Нарасту

највише до дужине од 3 центиметра. Иако по изгледу представља право мало уметничко ремек - дело природе, због отрова који акумулира у себи, контакт у води са њим може да буде поприлично болан и непријатан.

морски зечић (лат. *Jorunna parva*) је врста морског пужа. Ова врста откривена је још 1938, али је у јавности постала позната тек у последњих неколико година, када се појавио снимак који је објавила једна јапанска школа роњења. Мала морска бића, која насељавају обале јапанских острва и делове Тихог и Индијског океана, постала су од тог тренутка права атракција. Њихов изглед најчешће се описује као „плишани пуж прошаран црним тачкама“. Њихове црне тачке на телу су у ствари врста малих сензорних избочења. Ови чворићи су углавном веома мали, распоређени по целом телу и личе на игле са црним врхом. Неки од ових сензорних чворића су већи и личе на зечије уши и зечији репић. Морски зечићи углавном су жуте боје, али често се срећу и бели, на којима су ове карактеристике још уочљивије. Врста *Jorunna* има укупно 27 подврста, али се *Jorunna parva* сматра најлепшом од свих. Овог симпатичног мекушца могуће је наћи на обалама Јапана, Филипина и на Сејшелима.

О футуropolisима

Због пренасељености градова, људи су дошли на идеју да направе огромне куле. Куле ће бити више од свих грађевина икада. У њима ће се налазити: станови који могу примити и до 50 000 житеља, канцеларије, продавнице, ресторани, паркови, као и све оно што је људима потребно за живот. Људи који буду живели у њима, неће уопште имати потребу да излазе напоље. Те куле у просеку ће

бити високе око 840 метара и зваће се „Миленијумске куле“. Оне ће замењивати мање градове. У њима ће се налазити 150 спратова за 50 000 житеља и огромни лифтови који ће моћи да пренесе око 80 људи одједном до „Небеских центара“, где ће људи моћи да иду у паркове, продавнице, биоскопе и сл. Ове куле ће решити проблем пренасељености градова.

О лебдећем аутобусу

Кина као земља са великим бројем становника у великом је проблему са гужвом у саобраћају, па је уложила много времена и труда за решавање тог проблема. Једна од идеја је била и лебдећи аутобус. Ту идеју су ове године спровели у дело, и већ данас постоји прототип. Овај занимљиви аутобус широк је 8м што значи да је способан да се креће изнад две саобраћајне траке. Има висину од 4.5 метара и има могућност да се креће изнад аутомобила. Овај аутобус могао би добити нове елемент који би обезбедили превоз и до 1.400 путника, али тренутно може у њих да стане само 300 путника. Овај аутобус је електрични и креће се по шинама, у ствари, по посебно направљеним стазицама које се налазе на ивицама пута па не ометају остали саобраћај. Ако се на тестовима покаже добро, ова машина би се на улицама Кине могла наћи врло брзо. Овај аутобус је веома добар јер много мање загађује природу него класични аутобуси. Тренутно се може кретати брзином од 60 км/ч. После више унапређивања моћи ће се кретати и брже. Аутобус се зове "Transit Elevated Bus", скраћено "TEB".

Текстове приредили: Ања Стефановић, Милош Киселички, Александра Зечевич и Теодора Слеччевић (7/7)

Проширимо своје знање

... из биологије

Белоглави суп (лат. *gyps fulvus*)

Белоглави суп је наша највећа птица, са распоном крила око 2.8 метара и тежином до 11 килограма. Белоглави суп може живети до 30 година. Ову птицу зову још и Краљевска птица, а представља веома ретку и угрожену врсту лешинара која живи у Европи, Азији и Африци.

Као и други лешинари, белоглави суп се храни уинулим животињама и тако спречава ширење зараза. Оваква исхрана позната је још и по називу "природна рециклажа". Када један белоглави суп пронађе плен, он кружно лети око њега, чиме позива остале птице да заједно поделе плен.

Белоглави суп може издржати без хране и до три недеље. Угинуле животиње не открива помоћу чула мириса, већ помоћу свог оштрг вида. Утврђено је да белоглави суп може препознати предмет удаљен од њега и до 3 километра. Вид им је осам пута оштрији него код човека. Белоглави суп има белу главу, бели врат и црни кљун. Одличан је летач. Његово репно перје је кратко, основно перје му је браон боје (боје рђе), док је перје код крила црне боје. Ноге белоглавог супа су снажне, са веома снажним канцама.

Ова ретка врста пре двадесетак година била је пред изумирањем. Године 1990. на територији Увачких језера постојало је још само седам преживеих парова белоглавог супа, да би 1994. године био основан фонд за заштиту грабљивица под називом "Белоглави суп" и отворено хранилиште Манастрина. Године 2007. се на хранилиште укупно изнело преко 60 тона хране. Захваљујући редовној исхрани, бројност белоглавих супова се повећала на укупно 200 јединки.

Белоглави суп се гнезди на клисурама река. У Србији су то реке Увац и Трешњица. Женка белоглавог супа носи само једно јаје, и то крајем јануара или почетком фебруара, а на њему леже оба родитеља у времену до 65 дана. О младунчету се такође брину оба родитеља. Младунче након три месеца може да лети, али се на почетку углавном задржава у близини гнезда. Полно је зрело у својој петој години старости. Белоглави суп живи у групама, а једном формиран пар остаје заједно током целог живота.

Орао крсташ или царски орао (лат. *Aquila heliaca*)

Орао крсташ је импозантна грабљивица, дужине од 72 до 83 цм, распона крила од 190 до 210 цм и тежине до 4,5 кг. Некада је насељавала широке пределе Евроазије, а данас се сврстава у угрожене врсте.

Насељава пределе до 1000 м надморске висине са проређеним дрвећем (степска и шумостепска станишта). Услед интензивне пољопривреде, сече шума и употребе недозвољених пестицида, орао крсташ је остао без места за гнездење и без плена.

Сматра се да у панонском крају има око 230 парова крсташа. У Србији данас живи само један пар крсташа на Северу Баната, тј. четири птице, родитељи и два младунца. Законом је прописано да гнезду овог пара не сме да се приђе ближе од 1 км, што даноноћно од марта до јула контролишу волонтери у оквиру пројекта за заштиту крсташа.

Овај орао налази се на нашем грбу, а назив је везан за место где се ове птице гнезде, а то су високи столетни храстови који су на себи имали крст и сматрани су од стране нашег народа за светиње.

Крсташ се углавном храни текуницама, малим птицама и гмизавцима. Србија, Мађарска, Аустрија, Чешка и Словачка покренуле су прошле године пројекат за заштиту крсташа. Осим најугроженијег крсташа, у Србији су угрожени и степски и сиви соко и велика дропља.

Александра Арсенијевић, професор биологије

... из хемије

Ученици осмог разреда, интензивно се припремају да и ове године представљају нашу школу на такмичењу из хемије.

Прошлогодишњи победник 53. Државног такмичења из хемије Маја Маљковић (8-3) и освајач награде на градском такмичењу Ђорђе Марковић (8-3), на часу додатне наставе хемије демонстрирали су употребу кисело-базних индикатора.

Њима је припремљен низ водених раствора који су се налазили у необележеним чашама. Помоћу индикатора одређивали су њихову киселост, односно, базност. Непознати раствори били су водени раствори хлороводоничне киселине, сирћетне киселине, натријум-хидроксида и амонијум хидроксида. Као индикаторе су користили плави и црвени лакмус папир, метил-оранж и фенолфталеин.

Доказ киселости раствора киселина: плави лакмус папир мења боју у црвену, метил-оранж боји раствор у црвено, фенолфталеин не мења боју раствора. **Доказ базности раствора хидроксида:** црвени лакмус папир мења боју у плаву, метил-оранж боји раствор у жуто, фенолфталеин боји раствор у љубичасто.

Слика: Понашање плавог лакмус папир у киселини и црвеног у бази

Да ли знате?

Хашком конвенцијом из 1899. године строго је забрањена употреба отрова у ратне сврхе. Међутим, већ на почетку Великог рата тај договор је прекршен. Французи су први употребили сузавац у нападу на Немце. Количине су биле мале, а надражљивост слаба. Први смртоносни напад изведен је код белгијског града Ипра. Тада је хлором отровано 16.000 француских војника, од којих је пет хиљада умрло. На фронту дугачком шест километара, 22. априла 1915. године, Немци су пустили 170 тона отрова. Војници су били у шоку, а као заштиту су користили вунене чарапе натопљене урином.

Град Ипар поново улази у историју хемијског ратовања 1917. године, када се први пут користи бојни отров пликавац, који ће касније добити назив иперит.

Процењује се да је у Првом светском рату употребљено више од 50 хиљада тона бојних отрова, хлора, фозгена и пликавца. Око 1 200 000 људи било је затровано, а више од 85 000 умрло је од последица тровања.

проф. хемије Александар Вијатов

... из историје музике

„Права уметност остаје за вечност.“ - Лудвиг ван Бетовен

Пре 190 година, године 1827, у Бечу је умро чувени композитор Лудвиг ван Бетовен. Овај композитор сматра се најбољим композитором свих времена. Комбиновао је стилове дотадашњих мајстора (пре свега Јохана Себастијана Баха, Георга Фридриха Хендла, Волфганга Амадеуса Моцарта и Јозефа Хајдна) и додао им сопствене идеје, створивши потпуно нови правац у музици (романтизам).

Овај композитор није имао баш весело детињство. Његов отац Јохан ван Бетовен га је терао да вежба клавир и виолину, скоро свакодневно би га тукао кад би чуо да је Лудвиг погрешно, а понекад би га закључао у подрум спречавајући га да спава како би више вежбао. Можда баш у инат свом насилном оцу, Лудвиг ван Бетовен је постао виртуозни пијаниста. Са 7 година наступио је први пут пред публиком, тачније, пред самом царицом, а са 10 напустио је редовну школу да би се посветио искључиво музици. Пре 12. године написао је прве композиције, а са 17 година одлази у Беч.

Није сигурно да ли су се стварно Моцарт и Бетовен срели, али се млади Бетовен срео са већ тада старијим Хајдном. Хајдн му је постао нови учитељ. Због болести мајке, Бетовен се вратио у родни Бон из кога је отишао у Беч са 22 године и тамо остао до краја живота.

На самом почетку 19. века, Бетовен је изгубио слух. Неко би помислио да нема веће несреће за композитора него да изгуби слух. Бетовен је наставио да компонује иако није чуо дословце ништа.

Лудвиг ван Бетовен рођен је у Бону 17.12.1770. године, а умро је 16.3.1827. године. За својих свега 56 година искомпоновао је укупно више од 650 дела, од којих су 9 симфоније, 32 клавирске сонате и још много других дела. Такође, написао је 2 мисе, 1 оперу и 2 оперске увертире. Најзначајније композиције које је искомпоновао су „Месечева соната“, „Пета симфонија“, „Девета симфонија“, „Миса Солеменис Д-дур“, и др. Једна од Бетовенових познатих изјава гласи: „Музика је откриће веће од све мудрости и филозофије“.

...из историје поморског саобраћаја

Верује се да је чамац био прво возило које су људи направили. Прво пловило је најверојатније било дебло једног случајно обореног стабла, а погонило се веслањем људским длановима. Затим се, након доста година, дошло на идеју спајања неколико дебала у сплав, а дланови су замењени веслима.

Прва позната пловила за превоз људи потичу из неолита. Ова рана пловила имала су ограничења. Коришћена су углавном за лов и риболов. Најстарији кануи које су пронашли археолози, често су изрезивани из четинарских стабала помоћу једноставних камених алата или спаљивањем унутрашњости дрвета.

Остаци кануа из доба неолита; реконструкција сплава од дрвета бамбуса; кану направљен дубљењем

Неки од најстаријих сачуваних записа о бродовима и њиховој употреби потичу још из Библије, тачније из Старог Завета (Књига постања). Ту се помиње Нојева барка, у којој је праведни Ноје, саградивши барку по Божијем упутству, успео од Потопа да сачува своју породицу и многе биљне и животињске врсте.

Модел Нојеве барке из музеја у Кентакију; реплика барке која плови, у природној величини -Холандија

Докази из древног Египта показују да су рани Египћани знали да од дасака направе бродски труп још 3000 година п. н. е. Градили су их од дрвених дасака које су биле међусобно „ушивене“. Бродови древног египта у 2. миленијуму п. н. е. били су најчешће дужине 25 метара, и имали су један јарбол који се понекад састојао од две даске међусобно повезане тако да изгледају у облику слова "А". Имали су и једно квадратно једро, а били су погоњени веслима. За дуже пловидбе коришћене су тзв.галије, које су покретане веслима у два реда. У каснијим верзијама имале су дужину до 50 метара. На сваком веслу могло је да буде и до пет веслача.

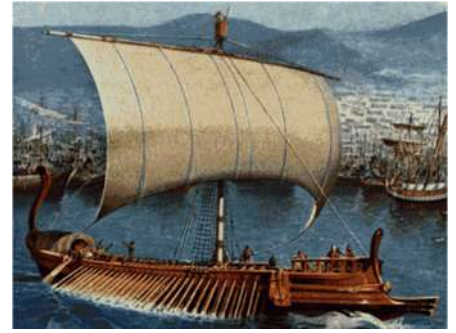

Кеопсова Сунчева барка; барке коришћене за риболов, превоз путника и терета; модел египатске галије

Пре, отприлике, 3800 година постојала је спознаја о градњи брода приближно данашње конфигурације, који је и дан-данас идеал неких поморских и прекоокеанских бродова. Грци су поступно савладали навигацију на мору истражујући Медитеран помоћу бродова. Галије су коришћене од Хомеровог времена све до 17.века, кад су их заменили широкотрупни ратни и трговачки бродови, а користили су их, поред Египћан, Персијанаца и Грка, и поморци Старог Рима, Византије, становници Картагине, познати трговци Феничани и други. Око 340 године п. н. е, грчки морепловац Питеј бродом је прешао пут од Грчке све до Велике Британије. Једна од најпознатијих грчких галија била је тзв. Трирема, а коришћена је највише у време Пелопонеских ратова.

Грчка галија „трирема“ - реконструкција

галија старих Феничана

У VII веку п. н. е, добре бродове зване *Serilia Liburnica* градили су Либурни, који су живели од подручја реке Крке у Далмацији па све до Истре. Ови бродови били су брзи и лаки за маневрисање. Лаке и веома брзе галије сличне овима градили су и користили Викинзи чак 1000 година касније (7. и 8. век нове ере), преваљујући њима велике удаљености за кратко време.

галија „монорема“ из времена Либуерна; галија какву су користили Викинзи (између 8. и 11.века)

Тек у XII веку бродови су добили кормило на крми у сврху лакшег управљања. Већ су тада постојале различите форме бродова за различите намене, али се најдуже задржала форма уског, ниског и дугог брода на весла, с додатком једра, преузетог од Либуерна, од IX све до XVI века.

У 14. и 15. веку трговачке галије превозиле су путнике и скупочену робу. Главне дестинације биле су ходочасничка путовања у Свету земљу, путовања по Медитерану, између Средоземног и Црног мора, између Медитерана и лука у западној Европи. Иако су се у те сврхе првенствено користила једра, весла су се користила за улазак и излазак из многих трговачких лука. Постојање весала омогућавало је тим бродовима пловидбу близу обале, где су могли да искоришћавају копнене и морске ветрове и приобалне струје како би сигурније и релативно брже путовали. Бројне посаде такође су обезбеђивале заштиту од гусара. Ови су бродови били врло брзи и поприлично сигурни за превоз робе и путника, а њихова величина се током овог периода повећавала. На основу њих створени су касније тзв. галијаси. Галијаси су имали по 32 весла, а на сваком веслу по петорицу веслача. Били су много смртоноснији од обичних ратних галија јер су имали постављене топове бочно.

трговачке галије, енглеска лука

ратни брод „ галијас “

шпанска трговачка галија

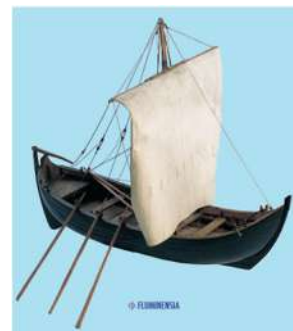
У XV и XVI веку велики напредак у бродоградњи на нашим просторима бележи Дубровачка република градњом бродова трговачке морнарице за пловидбу на ширем простору Медитерана и Далеког истока. У XVI и XVII веку, из разлога ратова (Венеција, Турци) успорен је раст привреде. Бродоградња на овим просторима и даље је била главни садржај живота и рада. У том периоду развијена је квалитетна морнарица (Сењски ускоци и Неретвански гусари). Ускоци су били веома способни борци на мору.

једрењак из Далмације (12.век)

дубровачки трговачки брод „ Нава “

ускочка „бродица“

Пре увођења компаса, навигација према звездама је била главни начин за навигацију на мору. У Кини су направљени први магнетски компаси који су коришћени за навигацију између 1040. и 1117. године. Први писани траг о употреби компаса на европским бродовима налази се у Француској и потиче из средине XII века. У XIV веку појављује се тзв. суви компас с налепљеном ружом компаса (ветруљом) испод игле, какав се у нешто модернизованијем облику употребљава и данас. Компас је био један од проналазака који је унапредио пловидбу на великим даљинама, а коришћен је и на Колумбовим бродовима који су 1492. дошли до обала Америке. На прво путовање у правцу Америке, Колумбо је кренуо са три лака трговачка брода – каравеле: Санта Маријом, Пинтом и Нињом.

Санта Марија – реконструкција

Колумбови бродови Санта Марија, Пинта и Ниња

Упоредо са галијама и каравелама, које су имала једра, од 11. века у бродоградњи се појављују и једрењаци. Грађени су као ратни и трговачки (често су трговачки наоружавани и претварани у ратне). Имали су шири под од галија и могли да повезу већу количину терета. Користили су снагу ветра и имали већу носивост. Користили су се за превоз робе и у великим флотама попут шпанске армаде. Једрењаци су нашли своју ширу примену након открића Америке, кад се појавила потреба за већим бродовима за прекоокеанску пловидбу. Познато је да су се у време од 15. до 19. века одигравале и велике поморске битке у којима су учествовали једрењаци наоружани тешким топовима.

поморска битка код Св. Винсента, 1827.

шпанли трговачки прекоокеански једрењак

Почетком XVIII века, на нашим просторима Аустроугарска монархија подстиче економију, а у XIX веку поново оживљава бродоградња (Дубровник, Бока Которска и шире). Граде се велики једрењаци, који су дуго година били конкуренција каснијим гвозденим парним бродовима.

Нови век доноси и нова открића. Пошто су људи почели да се школују, било је много више инжењера. Један од тих инжењера био је Џејмс Ват. Он је 1769. године патентирао парну машину, коју је касније Роберт Фултон применио на брод и 1807. направио први пароброд. Био је погоњен паром и ишао је много већом брзином од једрењака. Најпознатији пароброд је „Титаник“, изграђен 1912. године. Био је највећи путнички брод на свету у то време. Потонуо је несрећним случајем у априлу 1912. године, што је уједно и једна од највећих поморских катастрофа у доба мира. Овај број био је дуг 269 метара, широк 28 метара, кретао се брзином од преко 40 км/ч и носио око 50 000 тона терата. На њему је могло да се нађе између две и по и три хиљаде људи.

први прекоокеански пароброд

инсерт из филма „ Титаник “, пароброд „ Титаник “

Даљи развој поморског саобраћаја подразумева и убацивање у бродове првих дизел мотора. Први дизел мотор изумео је немачки инжењер Рудолф Дизел 1893. Касније је тај мотор примењен на бродовима, 1912. године. Први дизел прекоокеански брод био је брод „ Селандија “, који је био један од три саграђена дизел прекоокеанска брода. Ушао је у употребу 1912. године, а био је дуг чак 113. метара (фотографија испод).

Данас постоје и бродови на електрични и соларни погон, иако је њихова употреба ограничена. Бродови са електро - моторима више су коришћени у прошлости, када мотори са унутрашњим сагоревањем нису били на бродовима баш толико ефикасни (до 1920. Године, отприлике), али свакако постоје и они који се крећу у потпуности или делимично на нуклеарни погон. Оваква врста погона највише се примењује на ратним разарачима и тзв. нуклеарним подморницама, као и на нуклеарним носачима војних авиона, али тиме ћемо можда да се бавимо у неком другом броју школског часописа.

Данас постоје циновски теретни и путнички бродови који се крећу и на погон нуклеарног реактора. Они могу пренети и терете од чак 110 000 тона. Један такав брод је теретни брод саграђен 2012. године, који носи назив „Dockwise Vanguard “. У стању је да превози велике путничке и теретне бродове, али и целе нафтне платформе. Дуг је 275 метара, а широк 70.

Теретни брод на нуклеарни погон „ Dockwise Vanguard “

Такође, постоје и циновски путнички бродови. Један од таквих је и „Harmoni of the Seas,, или „ Хармонија мора “. То је највећи путнички брод. На њега може да стане до 6 360 путника, дугачак је 362 метра, широк 66, а висок 73 метра. Тежак је 227 000 тона, а правило га је 2 500 људи у току 32 месеца. На себи има 16 палуба, биоскопе, базене, библиотеку, казино, позориште, као и многе друге садржаје.

Ето, то би била сажета историја поморског саобраћаја, без кога би данас свет тешко функционисао, историја која се креће од малих чамчића до крузера великих колико и омање насеље. Може се рећи да је то једна занимљива историја.

Дамјан Илић, 7/9

Кутак за најмлађе

Као и у току претходне школске године, ученици нижих разреда учествовали су у бројним и занимљивим активностима. Неке од њих везане су за традиционално одржавање дана „Дечије недеље“, који се традиционално одвијају сваке године у првој недељи октобра. Ове године то је било у периоду од 2. до 6. октобра. За дане „Дечије недеље“ везана је и манифестација под слоганом „Градимо мостове међу генерацијама“, а реч је о турниру у игри „Између две ватре“, у коме су учествовали ученици четвртог разреда. Навијачи су били баке и деке ученика. Прво место су освојили ученици одељења 4/8, друго ученици 4/4, а треће место ученици одељења 4/2. Испод су неке од фотографија са овог занимљивог турнира.

У оквиру „Дана здраве хране“, који такође припада „Дечијој недељи“, ученици млађих разреда са својим учитељицама су правили здраве оброке и воћне салате, а сакупљени су и омиљени бакини рецепти и направљен јединствени Кувар. Најмаштовитији радови награђени су са по две варјаче, једном за баку - једном за унуче. Ученици одељења 2/3, учитељице Љиље Бркић, тога дана уместо слаткиша јели су обавезно по једну воћку.

Традиционални „Дечији вашар“ био је организоваи и као продајни и као једна врста размене књига, играчака, музичких дискова и разних других предмета. Свим овим занимљивим предметима деца су пронашла другачију намену или их рециклирала.

занимљиви тренуци са овогодишњег Дечијег вашара

На ликовном конкурс у оквиру манифестације „Дани дечије недеље“, прво место освојио је ликовни рад ученице Данице Тасић из одељења 3/3, учитељице Зорице Шкуртић.

Једна од посебно занимљивих активности ученика нижих разреда јесте и посета ученика 4/4 и 4/8 Астрономској опсерваторији на Звездари. Деца су овом приликом имала прилику да уживо виде телескоп, да уђу у неке од посебно опремљених просторија, али и да чују занимљиве податке о космичким даљинама, звездама, удаљеним планетама и свему оном чиме се бави астрономија као наука.

Ученици одељења 3/3, 3/5 и 3/7, учитељица Зорице Шкуртић, Александре Малиновић и Дејане Богдановић, ове су године крајем септембра посетили миријевску градску пијацу. Њихова посета носила је назив „Поздрав јесени“, а циљ посете био је упознавање деце са мирисима, бојама и укусима јесени. Том приликом деца су у парку имала прилику и да уживају у укусу свежег грожђа. Следе неке од лепих и занимљивих фотографија које су направљене тога дана.

У организацији општине Звездара и градских пијаца, 4.11.2017. одржана је занимљива манифестација на миријевској градској пијаци. Тога дана, деца су на тезгама пијаце продавала своје производе, углавном рукотворине и разне предмете израђене на часовима креативних радионица. Посећеност и интересовање грађана било је велико, а ученици наше и других школа општине Звездара имали су прилику да уживају и учествују у пригодном програму на импровизованој бини. Одговарајући музички програм са садржајима из дечијег и забавног жанра извели су и чланови школског хора под диригентским вођством наставнице Наташе Вељковић.

Ученици који су представљали нашу школу на манифестацији одржаној на градској пијаци у Миријеву

Манифестацију под називом „Песничка сусретања“, која се такође одиграла у новембру на нивоу општине Звездара, такође су своји радовима обележили ученици наше школе. Сава Николић и Мила Јовић позвани су да 28.11. 2017. године као такмичари читају своје песме пред стручним жиријем у библиотеци „Бранко Миљковић“.

„Бачка песничка сусретања“; Мила Јовић и Сава Николић

Поводом „Светског дана детета“, који се сваке године обележава 20. новембра, приватни боравак „Оница“ организовао је конкурс ликовних радова под називом „Знам да није дозвољено, али волео бих“. Ученици наше школе из одељења 2/3, учитељице Љиље Бркић, освојили су друго место. Награда за освојен пласман биле су три лопте: фудбалска, одбојкашка и лопта за омиљену дечију игру „Између две ватре“. Награда им је уручена 15. новембра 2017. године.

*ученици одељења 2/3 учитељице Љиље Бркић, са добијеном наградом за освојено 2. место на конкурс
ликовних радова поводом „Светског дана детета“*

На општинском такмичењу под називом „Најраспеванија одељењска заједница“, одржаном 13.12.2017. године, учествовала су сва одељења трећих и четвртних разреда наше школе. Одељење 4/8 учитељице Тање Митић, освојило је 1. место на школском такмичењу, а 2. на општинском, док је одељење 4/2, учитељице Гордане Вранић, успело је да освоји 2. место на школском такмичењу.

Распевана одељењска заједница; одељења 4/8 и 4/2

Ликовни и литерарни конкурс под називом „Шта је филхармонија?“, у организацији Београдске филхармоније, био је организован за сву децу нижих разреда, али и децу предшколских установа са простора целе Србије. Одељења наше школе 4/2 и 4/8 успела су да освоје чак 14 награда на овом конкурс. Награде су биле: ранац са диском класичне музике, мајице са логоом Београдске филхармоније, као и фризби са истим логоом.

О активностима ученика одељења 2/4 у свом краћем тексту обавестила нас је њихова учитељица Весна Томић.

У одељењу 2/4 увек има лепих и занимљивих акција и догађаја, а сви ученици увек су спремни да сваку своју идеју подрже и реализују. Тако су у току октобра месеца сакупили новац и уз помоћ родитеља купили и засадили у школском воришту зимзелено дрво, коме су дали име Зорица. Редовно га заливају, пазе га и брину о њему.

Крај календарске године и почетак 2018. године ученици 2/4 обележили су Новогодишњом приредбом у којој су сви заједно били весели учесници. О томе колико им је задовољство причинила припрема за приредбу и само њено извођење, најбоље сведоче фотографије, а о томе колико је приредба била занимљива и успешна, уверио их је дуг и топао аплауз, као и осмеси на лицима публике.

Сађење школског дрвета; ученици одељења 2/4 учитељице Весне Томић

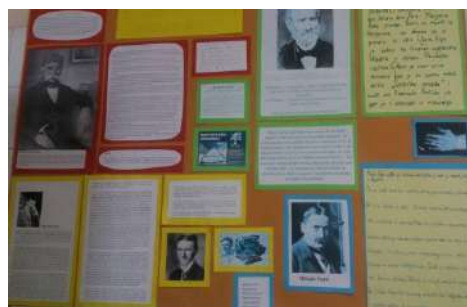
Новогодишња приредба

Поводом одржаног Сајма књига, одељење 3/5 учествовало је у изради ликовних и литерарних радова на тему „Моја прва књига“. Ученици су израђивали књиге које су попуњавали цртежима, саставима и песама, у складу са оним како они виде и доживљавају нешто што бисмо могли да назовемо њиховом првом књигом. Неке од фотографија ових лепих и маштовитих радова доставила нам је њихова учитељица Александра Милановић.

„Моја прва књига“, радови ученика 3/5

Ученици 3/5 израђивали су и ликовне радове на тему „Знамените личности наше прошлости“. Радионица је одржана поводом Сајма науке, а сами дечији радови украсили су пано и зидове њихове учионице.

„Знамените личности наше прошлости“, радови ученика 3/5

Деца и учитељице из Продуженог боравака и ове су године израђивали лепе и маштовито украшене предмете поводом активности „Новогодишње радионице“. У изради углавном су учествовали ученици 1. и 2. разреда, а о томе шта су тачно израђивали, најбоље сведочи текст учитељице Милице Крстић, као и неке од одабраних фотографија.

Били смо вредни и направили 3D – украсе за новогодишњу јелку: јелкице, звезде, анђелчиће и лоптице, користећи папир, а потом их бојили и украшавали шљокицама. Израдили смо 3D – пахуље користећи папир, лепак и маказе, а потом дизајнирали капе техником колажирања и пресликавања дечијих шака на хамере у боји како бисмо добили рогове који симболизују ирвасе. Израђивали смо и честитке у духу новогодишњих празника, које су ученици поклањали својим укућанима. Новогодишња радионица одржавана је у учионицама продуженог боравака 1. и 2. разреда у два термина, 26. и 27. децембра у периоду од 11.30 до 15 часова. У радионици су учествовале учитељице: Бојана Ристић, Бојана Плавшић Дроњак, Биљана Марковић, Александра Прица и Милица Крстић.

Једна од последњих информација која је била доступна редакцији школског магазина пре закључења овог броја, јесте вест о успеху наших ученика у пливању за Часни крст. Манифестација се одиграла 18.1.2018. године у Спортском центру „Тонус“, где су се такмичила деца основних школа са општина Звездара и Палилула. Андреј Негић, ученик одељења 4/3 учитељице Мире Павловић освојио је 2. место, док је Дуња Ивановић, ученица одељења 4/2 учитељице Гордане Вранић, освојила 3. место. Манифестација је одржана у организацији Канцеларије за верску наставу Митрополије београдско – карловачке, а децу наше школе водили су вероучитељи Новица Обрадовић и Немања Шкрелић. Нажалост, до закључења овог броја, нисмо могли да дођемо до појединачне фотографије са такмичења Андреја Негића.

Андреј Негић, 4/3 и Дуња Ивановић, 3/3, освајачи 2. и 3. места у пливању за Часни крст

Мој омиљени предмет

У неколико прошлих бројева нашег листа, имали сте прилику да читате о појединим изборним предметима и секцијама. Са наставницима који их воде, интервјуе су водили чланови наше Новинарске секције, а читајући их, могли сте да сазнате због чега деца посебно воле и радо посећују часове неких секција или изборних предмета, шта о свему мисле предметни наставници и какви су њихови планови за рад у будућности. Овога пута, одлучили смо се за један предмет из редовне наставе, који је међу многим ученицима већ традиционално омиљен. Реч је о Техничком и информатичком образовању. Интервју је овом приликом обављен са наставницом Радмилом Рајак, а вешто га је водила Маша Петровић, ученица одељења 6/5. Уверите се на који начин је текао сам интервју.

Многим ученицима ваш предмет је омиљен, а и деца често говоре да сте њихов омиљени наставник. Можете ли укратко да нам објасните зашто је то тако?

Наравно. Драго ми је што наши ученици тако мисле и осећају се срећно и задовољно на мојим часовима. Мој циљ одувек је био да садржај мог предмета буде забаван и разноврстан, да уче без икаквих тензија и притисака и да буду опуштени док раде. Можда је један део узрока таквог њиховог односа према мени и у приступачности, јер се увек трудим да будем отворена за свако њихово питање и да имам довољно добре воље да до решења сваког проблема дођем заједно са њима. Некад имам и утисак да имају много поверења у мене, што ме такође чини веома срећном.

Многим ученицима вероватно би било занимљиво да знају због чега сте се у животу одлучили за ово занимање и рад управо са децом.

Определила сам се за техничке науке и машинство пошто сам од детињства била окружена разним техничким машинама. Још док сам била веома млада, почела сам да разумевам начин на који функционишу па ми је и само касније студирање било занимљиво и лако. Такође, моји мајка и отац били су веома благи према нама деци, често су нас подучавали и радили са нама домаће задатке, баз кажњавања због лоших оцена. Такође, мајка је често израђивала разне играчке за нас, а и сакупљала осталу децу у нашој кући, певала нам песме и проводила много времена са нама. Сигурна сам да један део креативности коју поседујем, дугујем управо њој.

Моделарство и израда техничких радова често највише интересује децу. У ком разреду се технички највише израђују и које теме и садржаји су ученицима најомиљенији?

Практични радови и моделирање, израда макета и функционалних модела, заступљени су у свим разредима. Области су разне јер је предмет мултидисциплинаран. Деца петог и шестог разреда обично су најзаинтересованија за пласирање својих креативних идеја, израду макета из области архитектуре и грађевинарства, пољопривреде и саобраћаја. Ученици раде са лакообрадливим материјалима, дрвом, пластиком, влакном и другим материјалима. Најчешће воле да обликују објекте из маште, разне замкове, станове и слично. Граде макете и читавих насеља, као што је на пример реконструкција винчанског села од пре 7 000 година - чију макету ће читаоци имати прилику да виде на фотографијама. Видљиво је да су деца срећна док раде и поносна када реализују неку од својих идеја. Ученици седмих и осмих разреда изучавају област машинства и електротехнике, али су често мање заинтересовани за рад од петака и шестака, што због саме набавке теже обрадивих материјала што због уласка у адолесцентни период и појаве , можда, неких других интересовања.

Неки од успешно израђених модела из области архитектуре и електро - технике

Многа знања и вештине која деца стичу на вашим часовима, имају велику примену у даљем школовању и свакодневном животу. Реците нам нешто више о томе.

Предмет Техничко и информатичко образовање је мултидисциплинаран и обухвата све могуће области технике и технологије и јако је важан предмет у корелацији са другим предметима: математиком, геометријом, физиком, хемијом, биологијом, географијом, ликовном културом, механиком, кинематиком, итд. Знања стечена на часовима овог предмета, могу као основа бити веома битна у будућем школовању, а и у свакодневном животу. Све што постоји око нас, а саграђено је уз помоћ њудских руку, направљено је у складу са знањима која нам пружа овај предмет. Такође, кроз достигнућа технике и технологије, назире се могућност роботике и масовне аутоматизације. Укратко, деца морају да буду спремна за коришћење и управљање модерним технологијама.

Можете ли нешто више да нам кажете о пројектима на којима тренутно радите са нашим ученицима, али и о неким значајним од раније?

Да, врло радо! Тренутно сам започела пројекат са ученицима одељења 5/7 под називом „Од идеје до реализације“, на коме ће ученици према наученом алгоритму (шеми израде неког предмета према редоследу радних операција) израђивати макете и моделе објеката сопствене конструкције. На тај начин, ученици ће се опробати у стварању и размени идеја, али и у самој реализацији. Сваки појединачни рад биће укомпонован и уграђен у једну већу заједничку макету њиховог насеља (Миријева). Иначе, претходних година наши ученици су учествовали у бројним пројектима. У оквиру пројекта „Мој Београд“, као одговор на тему „Двеста године од проналаска Винче“, ученици су саградили макету која представља верну копију винчанског насеља од пре 7 000 година. Затим, ту су веома успешно урађене макете Храма Светог Саве, Калемегдана, али и много освојених првих места на градским и републичким такмичењима претходних година.

приказ верне реконструкције винчанског насеља од пре 7 000 година; групни рад ученика

Имате ли неку поруку за читаоце нашег школског листа за сам крај овог интервјуа?

Тешко је у неколико речи поручити деци много тога доброг и корисног, зато бих ја у ту сврху поменила речи нашег патријарха Павла, који је ову школу и освештао 1994. године, на почетку њеног рада. Покушаћу да парафразирам његове речи: „Децо, поштујте и слушајте ваше родитеље и наставнике и учите од њих све што вам је на корист! Драги наставници, поштујте и волите своје ученике и учите их свему што ће им на корист служити!“

портрет Светог Саве, макете Храма Светог Саве и ОШ „Павле Савић“

Спортска рубрика

У првом полугодишту ове школске године ученици виших разреда, као чланови спортских секција, учествовали су на више такмичења на школском и општинском нивоу.

Турнир у малом фудбалу за ученике петих разреда одржан је у октобру месецу. Девојчице и дечаци из сваког одељења били су подељени на тимове, први и други тим. Међу дечацима, 1. место освојио је први тим дечака одељења 5/5, 2. место први тим дечака из 5/1, а 3. први тим одељења 5/3. Међу девојчицама, 1. место припало је другом тиму одељења 5/1, 2. место другом тиму 5/2, а 3. место другом тиму одељења 5/7.

најуспешнији такмичари у малом фудбалу, 1. постава дечака одељења 5/5

Општинско првенство основних школа у рукомету одржано је у сали наше школе у периоду од 6. до 10. октобра 2017. На овом такмичењу девојчице одељења седмих и осмих разреда освојиле су 1. место, а дечаци 7. и 8. разреда 3. место. Најистакнутији играч међу девојчицама била је Милица Бахун, коју смо интервјуисали у прошлом броју нашег листа, а међу дечацима – Андреј Петрић (интервју са њим такође смо имали у прошлом броју часописа).

Школско такмичење рукометаша петог разреда (дечаци и девојчице) одржано је крајем децембра. Прво место међу дечацима освојили су дечаци одељења 5/7, а друго дечаци 5/3. Међу девојчицама, 1. место припало је одељењу 5/6, а 2. одељењу 5/7. Мечеви за 3. место биће одиграни у току другог полугодишта. Када је реч о мешовитим екипама, 1. место припало је 5/7, 2. место 5/6, а 3. мешовитом одељењу 5/8.

одељење 5/7, најуспешнији рукометачи међу дечацима и мешовито

На Општинском првенству у кошарци, одржаном почетком децембра у ОШ „Ђирило ии Методије“, ученици наше школе остварили су запажен успех. Дечаци 7. и 8. разреда постали су прваци Општинског такмичења другу годину за редом. Девојчице су играле у финалу, где су изгубиле од тима ОШ „Стеван Синђелић“. На путу до финала победиле су тимове двеју школа, ОШ „Драгојло Дудић“ и ОШ „1300 каплара“. Тим дечака 7. и 8.

разреда успешно је одиграо против тимова основних школа „Иван Горан Ковачић“ и „1300 каплара“, а у финалу однео победу над тимом школе „Јелена Ђетковић“. На овај начин дечаци су остварили пласман на Градско такмичење, које би требало да се одржи 24. јануара 2018. године. Најкориснији играч Општинског првенства у кошарци био је ученик одељења 8/5 Петар Игњатовић.

Ученица наше школе Нађа Бугарић, након успешних игара на Општинском такмичењу, позвана је на камп организован за младе таленте из целе Европе. Камп организује удружење NBA Европе, одржава се у априлу 2018. године у Словенији, а на њему ће учествовати по 20 дечака и девојчица. Најталентованији учесници кампа наставиће дружење са вршњацима у августу 2018. године у Орланду у САД.

Петар Игњатовић, 8/5

Нађа Бугарић, 7/7 и наша репрезентативка Милица Дабовић

Првенство града у стоном тенису за ученике основних школа узраста од 5. до 8. разреда одржано је 28. септембра 2017. Од укупно десет учесника, петорица наших ученика нашла се на списку најбољих у граду. То су: Марко Јоксић 5/1, Петар Симоновић 7/8, Михајло Јовановић 7/8, Андрија Матовић 8/2 и Милица Павловић 8/6.

најуспешнији стонотенисери

Ученик одељења 1/1 Стефан Михајловић, који тренира у Пливачком клубу „Црвена Звезда“, освојио је 1. место на Школском првенству Београда, а 4. место на Школском првенству Србије у пливању. Дисциплина у којој је освојио 1. место јесте „50 метара делфин – стил“.

Стефан Михајловић, 1/1

Коста Недељковић, ученик одељења 6/5, члан Пливачког клуба „Партизан“, у дисциплини „50 метара леђно“, освојио је 3. место на школском првенству Београда.

Коста Недељковић, 6/5

Каратисти, браћа Немања и Милош Мићић, обојица ученици наше школе (из одељења 5/6 и 2/6) , због својих одличних пласмана и освојених медаља на градским, државним и регионалним такмичењима, свакако заслужују место на страницама нашег листа. Награде и врхунски пласмани, које су они освојили, бројни су и није их лако чак ни навести по реду. Потрудићемо се да прецизно наведемо бар неке, и то најпре за Немању, а потом и за Милоша Мићића.

Откад се бави каратеом, Немања је укупно освојио 68 медаља, од којих чак 35 златних. Он је тренутни вице - шампион Србије и актуелни првак Београда. На Првим балканским школским играма заузео је поносно 4. место, а репрезентативац Србије је од маја 2016. године. Такође, Немања је и носилац многобројних међународних одличја, као што су: „Татами – куп“ у Мађарској (1.место), „Пљевља - опен“ у Црној Гори (1. место), „Куп Подгорице“ у Црној Гори (1. место), „Куп Будућности“, Црна Гора (2. место), „Бијељина - опен“, БиХ (1. место). На Школском првенству Србије, на које се пласирало 10 000 такмичара, за школу „Павле Савић“, освојио је такође 1. место и златну медаљу у марту 2017. Последња златна медаља је са „Нипон – купа“, одржаног 16.12.2017, а од више признања која је добио, навешћемо само Признање за изузетан допринос развоју карате спорта у Србији.

Немања Мићи, 5/6

Милош Мићић такмичи се свега две и по године, али је за то време освојио укупно 64 медаље, од којих 59 златних, 3 сребрне и 2 бронзане медаље. Уједно, он је и најмлађи првак Балкана у историји карате – спорта. То одличје освојио је у мају 2017. године на међународном такмичењу у Истанбулу. Он је и актуелни првак Првенства и Купа Србије, као и Првенства и Купа Београда. Као и Немања, и Милош је освајач бројних међународних купова и златних медаља, али и освајач 1. места и златне медаље на Школском првенству државе Србије, где је представљао школу „Павле Савић“. Титулу првака браниће у јуну 2018. године. И њему, као и његовом брату Немањи, уручено је Признање за изузетан допринос у развоју карате – спорта у Србији, као и Признање за изузетан допринос у раду и развоју Спортског друштва „Раднички“.

Милош Мићић, 2/6

Са обојицом дечака интервју је водила ученица одељења 3/5 и члан Новинарске секције наше школе Владана Кенић. Иста питања постављана су обојици, а ево како су они одговарали на њих.

Због чега сте се одлучили за овај спорт и зашто баш карате?

Немања: Ја сам се у почетку двоумио између кошарке и каратеа, али један тренинг је променио све. Мама ме је одвела на тренинг каратиста када сам имао непуне 4 године. Допало ми се и наставио сам да долазим.

Милош: Када ме је мама једном одвела са братом на тренинг, тренер ми је рекао: „Хајде и ти, устани да вежбаш са нама!“. Послушао сам тренера, устао и кренуо да радим кате.

Очигледно је да гајите велику љубав према овом спорту. Шта вас највише мотивише?

Немања: Највише ме мотивише освајање медаља и пехара, али и жеља да једног дана учествујем на Олимпијским играма.

Милош: Волим и тренинге и такмичења, и такође имам жељу да се једног дана такмичим на Олимпијади.

Колико дуго тренирате? Опишите нам како изгледа један ваш тренинг.

Немања: Ја тренирам седам и по година. На сваком тренингу најпре иде загревање, затим „техника у месту“, па рад на фокусерима, кате и, на крају, вежбе снаге. Мој тренинг иначе траје три сата, а тренирам сваког дана осим недље.

Милош: Ја тренирам са „црним појасима“ (носиоцима мајсторског звања) исто као и мој брат. Тренинзи нам изгледају једнако.

Ко су ваши тренери и како успевате да ускладите тренинге са школским обавезама?

Немања: Мој тренер је Зоран Вукајловић, мајстор каратеа седми дан, али и тим тренера који ради са њим. Што се усклађивања обавеза тиче - ако у школу идем ујутро, након ручка и додатних обавеза одмах крећемо на тренинг.

Милош: И мене тренира тим тренера на челу са Зораном Вукајловићем. Када идем после подне у школу, тада ујутро учим, на тренинг одлазим после школе, а враћам се кући тек увече око 11 сати.

Можете ли да издвојите неку своју омиљену награду? Које такмичење вам је било најдраже и због чега?

Немања: Најважнији ми је био тренутак када сам постао првак државе, када сам постао четврти на Балкану, али и прва места на отвореним куповима Мађарске, Хрватске, Босне и Црне Горе.

Милош: Мени су најважнији освојени првенство државе, првенство Београда и Балкана (одржао у Турској у мају 2017), али и прва места освојена на куповима Мађарске, Хрватске, Босне и Црне Горе.

Која је ваша омиљена ката или омиљени потез?

Немања: Омиљен ката ми је „Ган – како“. То је уједно и нејтежа ката, а волим је јер је ритмична и има много занимљивих покрета.

Милош: Моја омиљена ката је „Кан – ку – шо“ јер је брза и има доста скокова, због чега ми се и свиђа.

Да ли сте усмерени према некој одређеној исхрани?

Немања: Док трају такмичења, не смемо да једемо ни премало ни превише. За доручак обично једемо воће и житарице, а за ручак остало.

Милош: Мој одговор је исти као и Немањин, али хтео бих да додам да имамо и тачно одређено време за спавање.

Имате ли неку поруку за децу и све који ће читати овај ваш интервју?

Немања: Желео бих да се захвалим својим тренерима, али и мами – која финансира све наше активности и брине о нама. Такође, хтео бих свима да препоручим да се баве неким спортом и да никад не одустају од својих снова.

Милош: Желим да се захвалим тренерима који ме тренирају, мами која ме свуда води и свима који ме подржавају у ономе што радим.

Милош и Немања Мићић, са мајком Дариом и чланом Новинарске секције Владаном Кенић

Стреличарство као спорт

Ања Пантелић, ученица одељења 7/7, у једном од претходних бројева нашег листа писала нам је о коњичком спорту, којим се и сама бави. Пошто је спортска рубрика простор у нашем часопису који, осим вести и информација о активностима и успесима наших спортиста, треба да о спорту донесе и разне спортске занимљивости, Ању смо замолили да нам у овом броју напише понешто о стреличарству као спорту. У једном периоду свог живота, имала је прилике да се бави стреличарством, а са нама је одлучила да подели неке од важних занимљивости везаних за овај спорт. Следи Ањин краћи текст о овом занимљивом и лепом спорту.

Стреличарство припада групи такозваних „белих спортова“ заједно са тенисом, голфом и другим спортовима. Такође, реч је и о олимпијском спорту. На олимпијским играма стреличарство се први пут појавило 1900. године. Темљеи модерног спортског стреличарства постављени су 1931. године, када је основана Међународна стреличарска федерација FITA. Оснивањем FITA-е уведена су нова јединствена правила и дисциплине које важе у целом свету, тако да се резултати могу упоређивати и водити рекорди ,чиме је превазиђена основна препрека да се стреличарство као спорт поново уведе у програм ОИ. Од 1972. године, овај спорт је део програма олимпијских игара, а тако је остало све до данас. Стреличарство је спорт који у свету има све више поклоника. Њиме се могу бавити и мушкарци и жене било које старосне доби.

Стреличарство као олимпијски спорт

Први пут сам се сусрела са стреличарством на одмору на Копаонику. Спорт је изузетно занимљив и интересантан, али и захтевнији и тежи него што изгледа на први поглед. Нажалост, у мом окружењу нема стреличарског клуба, тако да тренутно не тренирам овај спорт, али имам жељу да се њиме бавим у будућности.

Ања Пантелић, ученица 7/7

За крај спортске рубрике оставили смо један занимљив интервју који је са тадашњим кошаркашом Партизана Стефаном Потом обавила наша ученица Ива Керчки, члан новинарске секције али и врло истакнут спортиста наше школе, члан женске фудбалске и мешовите кошаркашке екипе. Интервју је обављен у току прошле школске године, када је Стефан Пот бранио боје нашег великог кошаркашког клуба „Партизана“. Нажалост, тада нисмо били у прилици због простора и мноштва информација о успесима наших спортиста да овај интервју и објавимо. Данас Стефан Пот игра за тим „ФМП“ из Железника, а због интересовања наших ученика, нарочито великих љубитеља професионалне кошарке, одлучили смо да тај интервју објавимо у овом броју.

Ива Керечки, ученица 6/3 и бивши кошаркаш „Партизан“ Стефан Пот

Можеш ли за почетак да нам кажеш какви су били твоји први кораци у бављењу кошарком и због чега си се одлучио баш за овај спорт?

Почео сам зато што ми је брат први почео да тренира, а и због друштва. То су били моји први кораци. Кошарку сам временом заволео и волим је и дан - данас.

Како су изгледали твоји први тренинзи и за који клуб си почео најпре да играш?

Почео сам у Суботици, одакле сам, Синалко Старс се звао мој први клуб. Све ми је изгледало чудно. Када сам почео да тренирам, није било као када се скупимо ми другари, већ мало озбиљније, тренер нас је контролисао.

Да ли је твој пут до првог тима Партизана био много тежак и какав је био осећај када си играо прву званичну утакмицу за овај клуб?

Било је тешко, али свако ко верује у себе може доћи до циља, па тако и ја. Први утисци су били феноменални када сам изашао пред навијаче. То је оно о чему сања свако од нас да постигне једног дана и, ето, ја сам у томе и успео!

Какав је твој статус у Партизану тренутно и какви су ти планови за будућност?

Статус ми је као и сваког другог играча. Можда сам у мало лошијој позицији, али борим се да добијем што већу минутажу и што бољи простор. Планирам да останем неки дужи временски период, па да видим касније шта и како даље.

Шта би могао да поручиш ученицима наше школе, нарочито онима који маштају о томе да постану професионални спортисти или кошаркаши неког великог и познатог клуба?

Поручио бих им да се труде и да верују у себе, то је најважније.

Слике – боје – облици

29. септембра 2017. отворена је изложба 58. ликовног конкурса деце и омладине за награду „Паја Јовановић“ у великој сали Културног центра у Вршцу. На конкурс је стигло близу 1000 радова у више категорија (од предшколског до студентског узраста) из Србије и Румуније, а наша школа је освојила две награде у категорији старијих основаца. Уз то, на изложби смо имали 20 радова и били најбројнији по томе. Награде су освојиле Нађа Васиљевић (3. награда жирија), ученица одељења 7/1 и Невена Пурић (награда Народног музеја Вршац), ученица одељења 8/3.

Ове две ученице су, са још пет ученица чији су радови били изложени, биле на отварању изложбе и примиле награде. Искористили смо прилику да после изложбе посетимо и Народни музеј у Вршцу, популарну „Конкордију“ и погледамо тренутне поставке. Једна од њих су слике Паје Јовановића, привремено измештене из „Галерије апотеке на степеницама“, са познатим триптихом „Берба грозђа“.

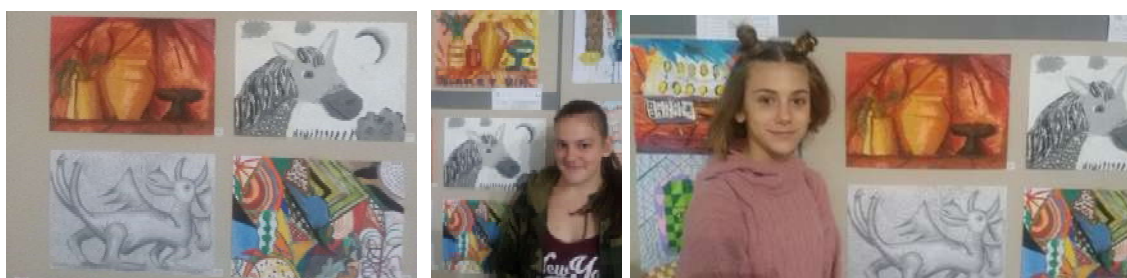
(наставник Миодраг Пантелић)

ученице наше школе на 58. ликовном конкурс деце и омладине

Нађа Васиљевић и награђени рад „Девојка у белој хаљин“; рад Невене Пурић „Кловн“ (доле десно)

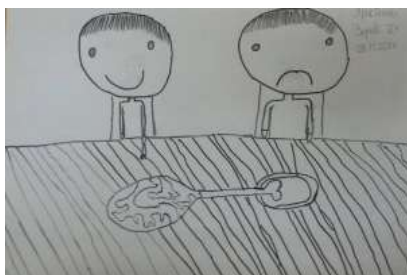

Јована Тирић и Милица Бајчетић поред својих радова

Ученици виших разреда на часовима Ликовне културе, израдили су одличне крикатуре. Наствник Миодраг Пантелић, за овај број часописа, доставио нам је неке од најбољих.

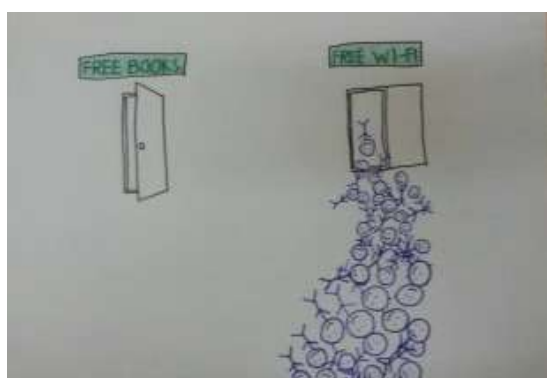
Филип Телетин, 5/7

Кристина Зорић, 5/7

Вук Анђелић, 6/1

Миа Гмитровић, 5/5

Ршум Маринковић, 5/1

Николина Јовановић, 8/1

Андреа Миздрак, 8/1

Ршум Маринковић, 5/1

Текст о томе на који начин су у украшавању школе поводом Нове године и Божића учествовали наши ученици виших разреда, написала нам је наставница Ликовне културе Јелена Тодоровић.

У изради новогодишње декорације ангажован је велики број ученика. На улазу у хол школе постављен је камин. У изради су учествовали ученици одељења 8/8, који су се побринули да израде конструкцију камина сачињену од картонских кутија. За аутентичан изглед цигли задужен је био Рамадан Ходићи, ученик одељења 5/2.

Катарина Лађаревић и Миа Матејић, ученице 6/6, направиле су ватру за огањ која је уз пар куповних украса употпунила стваран изглед нашег камина.

Омиљени украс међу ђацима и наставницима биле су 3D - јелкице од папира, које су у великом броју израдиле Софи Цајс и Тамара Трипковић, ученице одељења 5/2.

За постављање и декорисање новогодишње јелке побринули су се ученици 7/8, Владимир Кузмановић и Никола Ковачевић. Помогле су им Мина Ровчанин и Лана Живковић, ученице одељења 8/4, око декорисања панона и улазних врата. Том приликом коришћене су пахуље израђене тимским радом ученика одељења 5/6.

На једном од панона у централном холу налазе се радови на тему Снежка Белића. Приликом њихове израде млађим ђацима из 5/4 помогле старије другарице из одељења 8/6.

новогодишња декорација

Активности и успеси

О активностима наших најмлађих ученика писали смо у рубрици „Кутак за најмлађе“, а о неким активности ученика виших разреда, из појединих предмета, дознали смо од њихових предметних наставника. Од наставнице Немачког језика Драгане Павловић дознали смо нешто више о посети Немачкој школи (Deutsche Schule).

5.10. 2017. године, заједно са наставницом Немачког језика Драганом Павловић, петоро ученика ОШ „Павле Савић“ посетило је „Deutsche Schule“ у улици Петра Чајковског на Сењаку. Уз сагласност родитеља у посету је ишло троје ученика 8. разреда (Маја Маљковић, Милица Крунић и Ђорђе Марковић), као и двојица ученика 7. разреда (Јован Лазић и Лазар Станић). Циљ посете био је у томе да се ученици упознају са начином рада у немачким школама и да воде конверзацију са изворним говорницима немачког језика. Присутствовали смо часу 7. разреда. Тема часа је била дебата: „Настава по врућини – да или не?“. Ученици су се лепо уклопили са својим вршњацима и активно су учествовали у дебати на немачком језику. По одласку, наставница Драгана Павловић је позвала њихову наставницу Немачког језика Александру Обрадовић да заједно са својим ученицима узврати посету нашој школи.

Бацаи су били одушевљени посетом „Deutsche Schule“, неки су стекли и нове пријатеље. Ова посета је преваходно била битна јер су ученици наше школе имали могућност да причају са изворним говорницима немачког језика и да на тај начин уједно и примене своје знање.

наставница Немачког језика Драгана Павловић и ученици наше школе у посети „Deutsche schule“

Фотографије направљене у време посете Немачкој школи

Ученици 5. разреда у току првог полугодишта посетили су „Мало позориште Душко Радовић“ и присуствовали мјузиклу „Плави Чуперак“ по стиховима Мике Антића. Након представе имали су прилику да се упознају и друже са глумцима.

дружење петака и глумаца у „Малом позоришту Душко Радовић“

На Дан општине Звездара, 16. октобра 2017. године, представници Градске општине Звездара, свечано су уручили новчане награде ученицима и наставницима за освојено једно од прва три места на републичким / међународним такмичењима за школску 2016/2017. годину.

Из наше школе појединачне награде добили су ученици:

1. Маја Маљковић, за освојена прва места из српског језика, историје и хемије и за освојено друго место из физике
2. Александар Даниловић, за освојено друго место из историје
3. Филип Гојковић, за освојено друго место из програмирања
4. Немања Недић, за освојено друго место из историје
5. Ирена Савић, за освојено треће место из српског језика
6. Мина Ђокић, за освојено треће место из математике

Наставници који су припремали ове ученике су: Александар Вијатов из хемије, Љиљана Моравчић из математике, Драгослава Јекић из физике, Никола Топаловић из историје, Биљана Марковић из програмирања и из српског језика Ивана Перић и Данијела Живковић.

Екипне награде из српског језика добили су ученици за освојено прво место: Софија Јовановић, Ана Сјевер, Милица Панчић, Бојана Тепавчевић, Софија Бошковић, Ивана Филиповић, Јована Кијановић и Анђела Марковски. Наставници који су припремали ове ученике су Весна Дукић и Сандра Ристивојевић.

награђени ученици и наставници у школској 2016/2017. години

Негујмо лепу реч

На наредним странама приказаћемо неке од најлепших литерарних радова ученика наше школе. Посебну захвалност дугујемо учитељицама и наставницима Српског и Енглеског језика, који су нам проследили радове својих ученика. На крају рубрике имаћете прилику да прочитате драмски текст наставнице Иване Перић под насловом „Малецка и Ђорђе“, који ће премијерно бити изведен на Светосавској приредби.

Маштина срећа

Машта увек ради
у дечијем свету:
нинџе су храбре,
а гусари мрежу плету ...

И тако плове маштом
клинци и клинцезе:
они супер хероји,
а оне лепе принцезе

Филип Јовановић, 3/5

Земља са седам градова

Иза седам брда, иза седам гора
има једна земља, а седам градова.

У првоме граду све је пуно среће,
бити у том граду – нема ко то неће.

У другоме граду само туга влада,
тмуран ту је свако, стално киша пада.

У трећем су граду редом богаташи,
тамо се остварују сви снови ваши.

У четвртном граду небо им је црно,
сунца чак и нема, све им тамо тужно.

У петоме граду очи им се смеју,
љубав тамо влада, сви се њоме греју.

А у шестом граду не знају за љубав,
свако према сваком као да је губав.

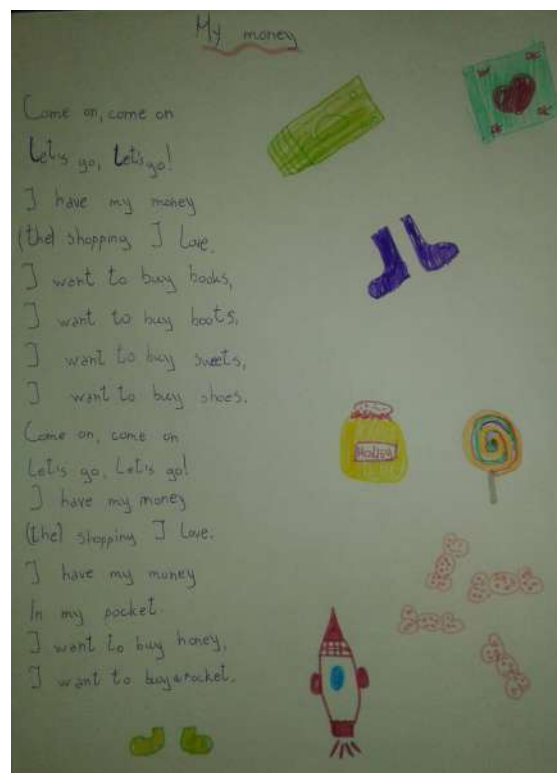
У седмоме граду свима је све лепо,
нико нема бригае, нема ништа тужно.

Иза седам брда, иза седам гора,
остаде нам земља са седам градова.

Владана Кенић, 3/5

Спасоје Николић, 4/2

Тара Панчић, 4/2

My bike

My bike goes fast, fast, fast.
Let's go shopping to upgrade my bike.

Let's buy new seat,
let's buy new pedal,
let's buy water bottle for my bike.

Let's go home to ride my new bike.
My bike goes fast, fast, fast.

Огњен Ђорђевић, 4/2

I like to run

I like to run,
I like to jump,
jumping and running
are so much fun.

I like swimming,
swimming is so cool,
but I don't really like
to go to school.

Марта Андријашевић, 4/6

Неиспуњена жеља

Свако има неке жеље. Неке се остваре, а неке не. Када сам била мала имала сам их гомилу.

Једна од мојих највећих жеља биле су ципелице са штиклом. Желела сам да будем златне, са кајишем око ножног зглоба и са затвореним прстима. Обожавала сам штикле и златну боју. За сваки свој рођендан, Нову годину, Божић и све остале празнике тражила сам од целе своје родбине да ми их купи. Али, их никада нисам добила. Некада сам питала маму да ми их купи, али је она увек одговарала љутито да не могу јер сам превише мала. Имала сам тек пет година, а већ сам желела да одрастем. Тетки сам стално говорила да ми сачува њене штикле да бих могла да их носим када ми нога довољно порасте. У радњама са обућом за децу чим бих спазила неке ципелице, дојурила бих до њих и покушала да их обујем. Мама ми је ту била главни и највећи проблем. У таквим тренутцима сам је мрзела. На путу из радње ка кући, смишљала сам опаки план како бих могла следећи пут да насамарим маму и да их коначно пробам. Често сам себе замишљала у улози Пепељуге док јој испада ципелица. Док је мама спавала, ја бих узимала неке њене штикле и вежбала ход у њима. Била сам пресрећна док сам то радила. Знала сам да није лепо радити мами било шта иза леђа, али сам то сматрала као једини начин да их пробам.

Сада не волим штикле, а ни златну боју. Патике су сада моја обућа. Захвална сам мами што ми их није купила, јер мислим да је непримерено да дете од пет година носи штикле.

Аника Дракулић, 6/7

Неиспуњена жеља

Када сам била врло мала, веровала сам у доста тога. Као и свако дете веровала сам у Зубић-вилу, у Деда Мраза, али исто тако веровала сам и да је живот вечан. Моја жеља у детињству била је да мој дека живи вечно, али, нажалост, жеља ми се није испунила.

Волела сам недеље, оне су ми биле најлепше у седмици. Недељама сам обично ишла да посетим баку и деку. Нису живели близу, тако да смо једино недељама налазили време да их обиђемо. Ти дани били су ми испуњени загрљајима, пољупцима. Волела сам да са деком идем у парк и возим бицикл, да певам и читам. Дека ми је стално куповао желе бомбоне и моју омиљену, чоколаду са лешницима. Јели бисмо их и гледали цртаће увече. Понекад пожелим да се вратим у то време, да га загрлим, пољубим, али то је немогуће. Тог хладног деветог децембра требало је да посетимо баку и деку. Радовала сам се тој посети, али изненада, тата

ми је саопштио да не можемо јер треба да иде на пут. Била сам збуњена, љута и тужна. Хтела сам да видим деку и са њим проведем цео дан. Заспала сам у сузама. Сутрадан сам ишла са другарима у позориште. Била сам срећна, али сам у исто време осећала да нешто није у реду са деком. Касније тог поподнева други дека ме је сачекао на станици саопштио му ужасну вест. „Дека је преминуо“. Цео дан та ужасна реченица одзвањала ми је у ушима. Плакала сам, бунцала, вриштала, нису могли да ме смире. У једном тренутку обузео ме је бес. Дека је преминуо 5. децембра! Лагали су ме! Нису ми рекли истину! Убрзо сам се смирила. Разумела сам родитеље. Лагали су ме за моје добро, али у мом срцу та жеља, та мала трунчица наде у безбрижно детињство, нестајала је. Дека ми још увек недостаје, али научила сам да се носим са тим и да га носим дубоко у срцу.

Не могу се све жеље испунити. Некада се морамо суочити са истином и видети праву суштину живота.

Сара Ђорђевић, 6/7

Да сам живела у доба хајдука

Живот у седамнаестом веку је тежак, поготво ако сте рођени као хришћанска девојчица на простору бивше Србије, а садашњег Османског царства. Моје име је Мина, Мина Ђокић. Живела сам дуго времена у селу Јабучеву, са родитељима, бабом, дедом и млађим братом Милошем.

Не тако давно, Турци су дошли у наше село. Свима је било јасно да то не значи ништа добро. И било је тако – дошли су да воде децу у јањичаре. Све се збило јако брзо. Једина сцена коју сам упамтила била је страшна: Милоша су ставили на кола и отишли за Цариград.

Мојој тузи није било краја. Плакала сам по читав дан. Кад, одједном, синило ми је! Зашто не бих отишла у хајдуке и осветила се Турцима, а можда и избавим брата... Многе другарице говориле су ми да је то лудост: „Мани се! Не примају они жене! Остани ти овде, па још годину-две, запроси те момак, удаш се и живиш срећно док не остариш!“ Њихове речи су ми одзвањале у глави. Како ћу моћи мирно да спавам, кад знам да су Милоша одвели?! Па тако ће сутра и моје синове одвести!

Одлучила сам – поћи ћу у хајдуке! Рано ујутро, кад су сви спавали, спаковала сам ствари и кренула. Мајци и оцу сам оставила писмо, где сам им све објаснила. Ипак се исплатило што сам једина жена у селу која зна да пише! Дуго сам пешачила по шуми, сунце је већ било у зениту, кад сам угледала дружину од десетак људи и – једне жене! „Ја сам Мина, желела бих бити део ваше дружине“, представила сам се. Тада је иступио највиши и најснажнији од осталих заједно са женом. „Ја сам Вељко Петровић, а ово је моја супруга Стана“. Договорили смо се да, уколико испуним одређене захтеве, они ће ме примити у дружину. Први изазов био је да препливам целу ширину реке. Ништа лакше! У селу сам сваке недеље ишла на пливање с другарицама и рођакама. С лакоћом сам извршила захтев. Сви су били задивљени! Други изазов био је да се што брже узверем уз дрво. Их, као да се никада нисам пењала! Хајдуци ме гледаше расколчених очију и викнуше: „Примљена си!“ Стана је принела со и хлеб, које сам одмах и појела. Међутим, дала ми је и неку чутуру. Омирисала сам је. Била је то ракија. Никада до тада нисам пробала алкохол – то је у селу било забрањено. Ипак, стиснула сам зубе и и попила течност. Ух, како је била љута! Вељко ми је тада пришао. Рекао ми је да од сад морам бити верна дружини, да не смем никако одати јатаке и да морам постати јача ако желим да останем жива.

Од тада, ја сам у хајдуцима. Бијем сваког дана битке с Турцима. Сигурно се питате да ли сам успела да ослободим Милоша. Е, па о томе ћу другом приликом.

Мина Ђокић, 7/3

Грбови који светле

Људи се рађај, живе, раде и умиру. Многи су пали у јаму заборавља, многе је прогутала тама, али ипак ту су и они који ће заувек памтити и чије се свеће неће угасити. Њихови грбови су светли.

Нажалост, не светле сви грбови. Светли грбови су грбови људи чија су добра дела оставила неизбрисив траг, грбови људи који су у животу следили своје циљеве, визије и идеале. Такви људи нису живели узалуд, већ ван свог времена. Они нису мртви, већ вечни; својим делима сазидали су темељ на којем ће се градити солитери будућих генерација и нараштаја. Тај силни и непробојни, духовни темељ носи једну важну, историјску поруку за све њихове потомке:

„Где ја стадох, ти ћеш поћи!
Што не могах, ти ћеш моћи!
Куд ја нисам, ти ћеш поћи
Што ја почех, ти продужи!
Још смо дужни, ти одужи!“

Људима светлих дела и светлог имена у животу је била потребна нека снага, неки мотив који их је напред звао, који им је крила дао, и нека вера. Та снага, мотив и вера били су идеали. Без идеала они не би били то што јесу, живот би био празан и безвредан. Да нема идеала, живот би био као дугачка мрачна улица која би се завршила ћорсокаком. Живели бисмо у великом лавиринту с повезом преко очију. Зато су ту идеали и светли грбови да нам осветле пут, отворе очи и покажу излаз. Захваљујући њима увек стремимо ка вишим циљевима. Сви ми смо нове клице и млада снага, „наследници светог жара“ који својим делима морамо да испунимо и оправдамо очекивања и да покажемо и докажемо својим прецима да њихов живот није протраћен и да су иза себе оставили велико богатство.

Грбова има безброј, на сваком кораку, али светли грбови су упадљиви и лако се нађу и препознају јер они су ретки, посебни и чаробни, настали верним праћењем идеала.

Немања Недић, 8/1

МАЛЕЦКА И ЂОРЂЕ

МАЛЕЦКА: Не знам, бато! Бојим се! Бато, шта се ово десило? Бато, немој да ме тераш да одлучим. Једва сам преживела кад су се развели. Зашто сад тражиш да се селим, да кренем са тобом, да живимо са татом и његовом новом женом? Ти знаш да и ја једва чекам да видим нову сестрицу, али да живим тамо... Да ту жену зовем „мама“? А учитељица? А другари? А моја балетска школа? Ускоро је и такмичење из математике. А учитељица рачуна на мене. А Ана? А моје одељење? А моја школа? А паркић? А Чарли? А ти? Бато, па како ћеш да оставиш одбојку? Па како ће екипа без тебе за дерби са „Деспотом“?

ЂОРЂЕ: Глупа, глупа глупачо! Будало мала! Па тамо је све, баш све боље! Одбојка!? Па ја, малецка, већ пратим амерички фудбал. Е, то је спорт! Знаш ли ти, малецка, шта је то контраст? Е, па то је разлика! Тамо је све чисто, прецизно као сат, тачно! А тек школе!? Савршене! Све полажеш писмено а не к'о овде да све бубаш, и то све непотребно. Шта ме брига и за географију и за историју, падеже и гласовне промене... Збогом! Тамо! Тамо је цивилизација, слобода избора! А татина нова жена је страва. Пуна је к'о брод. Човече, па виде ли ти она кола само? А тек кућа? Каже ми да и не морам да полажем онај глупи пријемни. Само дођем и уписан сам у најбољи колеџ. И збогом Миријево, збогом Београде! Има ли, уопште, дилеме? Шта ме вуче, шта ме одвраћа?

Пази: 27 – крајслер
 ОК „Павле Савић“ – амерички фудбал
 бубање – писмено полагање
 аутобус – авион
 40 квадрата – дуплекс
 кредит – новац
 мама без посла – тата директор
 Миријево – Менхетн

МАЛЕЦКА: Шта те вуче!?

– мама

– бака

– вртић

– меда

– прве речи

– магарчић с поцепаним увом

– клизалиште на „Олимпу“

– Учиш ме да цртам коња.

– Пишеш ми домаћи „Љубав према домовини“. Па да ли си лагао, бато? Кажеш контраст? А да ли је контраст, мала сам, кажи ми, детињство – странац?

Шарене стране

Рубрику Шарене стране, у овом броју нашег школског магазина, посветићемо математици и лакшем и забавнијем учењу немачког језика.

ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ

1. ТУРНИР У КОШАРЦИ

На кошаркашком турниру учествовало је 12 екипа. У првом колу такмичења свака екипа је играла против сваке. После тога четири екипе са највише победа пласирале су се у завршни круг. Победници из два полуфинална сусрета играли су међусобно. Победник финалне игре био је победник турнира.

Колико игара је победник одиграо?

Одговор : 13 игара (11 у првом кругу + једну полуфиналну + једну финалну)

2. БАРСКИ ЦВЕТ

Један струк барског цвета умножава се дуплирањем (од једног струка следећег дана имамо два, од та два следећег дана 4, од њих следећег дана 8, итд.) и на тај начин прекрије бару за 12 дана.

За колико ће дана бити прекривена бара у којој има 4 таква цвета?

Одговор: за 10 дана

први дан	2.дан	3.дан	4.дан	5.дан	6. дан	7. дан	8.дан	9.дан	10. дан	11.дан	12. дан
1 цвет	2	4	8	16	32	64	128	256	512	1024	2056
4 цвета	8	16	32	64	128	256	512	1024	2056		

